

PAROHIA ADORMIREA MAICII DOMNULUI

22 FEB
2009

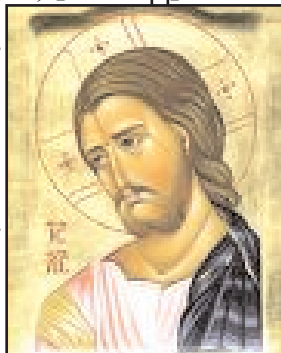
GALATA - IAȘI

GÂNDURI CREȘTINE

FOAIE PAROHIALĂ DE MISIUNE ȘI CULTURĂ

TEXTUL SFINTEI EVANGHELII DIN DUMINICA LĂSATULUI SEC DE CARNE
A ÎNFRICOȘATEI JUDECĂȚI

„Când va veni Fiul Omului întru slava Sa, și toți sfinții îngeri cu El, atunci va șede pe tronul slavei Sale. Și se vor aduna înaintea Lui toate neamurile și-i va despărți pe unii de alții, precum desparte păstorul oile de capre. Și va pune oile de-a dreapta Sa, iar caprele de-a stânga. Atunci va zice Împăratul celor de-a dreapta Lui: Veniți, binecuvântații Tatălui Meu, moșteniți împărăția cea pregătită vouă de la întemeierea lumii.

Căci flămând am fost și Mi-ați dat să mănânc; însetat am fost și Mi-ați dat să beau; străin am fost și M-ați primit; Gol am fost și M-ați îmbrăcat; bolnav am fost și M-ați cercetat; în temniță am fost și ați venit la Mine. Atunci dreptii Îi vor răspunde, zicând: Doamne, când Te-am văzut flămând și Te-am hrănit? Sau însetat și Ți-am dat să bei? Sau când Te-am văzut străin și Te-am primit, sau gol și Te-am îmbrăcat? Sau când Te-am văzut bolnav sau

în temniță și am venit la Tine? Iar Împăratul, răspunzând, va zice către ei: Adevărat zic vouă, întrucât ați făcut unuia dintr-acești frați ai Mei, prea mici, Mie Mi-ați făcut. Atunci va zice și celor de-a stânga: Duceți-vă de la Mine, blestemaților, în focul cel veșnic, care este gătit diavolului și îngerilor lui. Căci flămând am fost și nu Mi-ați dat să mănânc; însetat am fost și nu Mi-ați dat să beau; Străin am fost și nu M-ați primit; gol, și nu M-ați îmbrăcat; bolnav și în temniță, și nu M-ați cercetat. Atunci vor răspunde și ei, zicând: Doamne, când Te-am văzut flămând, sau însetat, sau străin, sau gol, sau bolnav, sau în temniță și nu Ți-am slujit? El însă le va răspunde, zicând: Adevărat zic vouă: Întrucât nu ați făcut unuia dintre acești prea mici, nici Mie nu Mi-ați făcut. Și vor merge aceștia la osândă veșnică, iar dreptii la viață veșnică.“ Mt.25,31-46

MEDITAȚII EVANGHELICE

Postul este strădania noastră de a ne curăța de patimi, și de a ne apropia de Hristos. De aceea Biserica ne pune azi în față imaginea sfârșitului lumii și a înfricoșatei judecăți, cu scopul de a ne aduce la cunoștință ce va să fie și de a ne face mai înțelepți și responsabili.

Mulți, în special cei de la secte, au încercat să procească data sfârșitului lumii, deși Mântuitorul ne spune că „ de ziua și ceasul acela nimeni nu știe, nici îngerii din ceruri, nici Fiul ci numai Tatăl.“ (Mt. 24,16). În Sf. Evanghelie ni se dau doar câteva semne care vor prevesti sfârșitul lumii: Evanghelia se va propovădui la toate neamurile, vor apărea mulți prooroci mincinoși, se vor înmulți păcatele și fărădelegile oamenilor, mulți vor părăsi credința.

Vor fi semne și în natură: cutremure, nenorociri, cataclisme, iar la sfârșit se va arăta pe cer semnul Fiului Omului, adică Sf. Cruce.

Ziua aceea în care va veni Domnul e numită Ziua de apoi sau Parusia Domnului.

Când sectanții încearcă să convingă și să atragă la ei pe cineva îl întrebă: „Tu ai certitudinea mântuirii? Noi o avem !“ spun ei. Dacă ar fi așa cum afirmă, atunci pentru ei nu ar mai trebui să fie judecată. Dar iată că în Sf. Evanghelie citim că Domnul va aduna la judecată „toate neamurile“și nu dă nici o asigurare mincinoșilor sectanți că ei nu vor fi judecați doar pentru că au

2 aderat la secta lor care îi și

mântuiește automat .

Deci dacă și soarta lor e tot în fața judecății înseamnă că nu au nici o adevărire în ceea ce spun.

Judecata nu se va face după legi omenești, ci după legea morală adusă în lume de Domnul Iisus Hristos. „ Și atunci (Fiul Omului) va răsplăti fiecăruia după faptele sale.“(Mt. 16,27)

La judecată vom fi întrebați cum am ajutat pe frații noștri bolnavi, însetați, flămânzi, goi, sau întemnițați sau în orice altă stare în care ar fi avut nevoie de ajutorul și mila noastră. Mai mult chiar, Mântuitorul spune că tot ceea ce am făcut - bine sau rău - acestor „prea mici frați, Mie Mi-ați făcut.“(Mt. 25,40) Deci, când ajutăm pe cel necăjit sau îl refuzăm (uneori cu brutalitate), pe Însuși Hristos Îl ajutăm sau Îl refuzăm.

La „înfricoșata judecată“, spun cântările bisericești, „se vor deschide cărțile și faptele fiecăruia se vor vădi“, adică se vor face cunoscute tuturor. Gândul la această judecată „ce va să fie“ ne înfricoșează și ne face meditativi.

Pentru că vom fi judecați după faptele noastre, Biserica ne îndeamnă să fim înțelepți, să ne curățim sufletele de pacate și să adunăm „ comoară de fapte bune.“

Să ne pregătim să folosim timpul minunat al postului pentru pocăința noastră, să ne pregătim pentru o bună spovedanie, să acordăm mai mult timp meditației la valoarea vieții și a sufletului și în general la toată lucrarea mântuitoare.

Pr. Mircea Stoleriu

TEXTE DIN FILOCALIE

Fiind chemați de Dumnezeu și Împăratul, să alergăm cu râvnă, ca nu cumva având viața scurtă, să ne aflăm în ziua morții fără rod și să murim de foame. (Dacă la moarte ne lipsește rodul faptelor bune, n-avem din ce ne hrăni în viața viitoare și atunci vom "muri" sufletește de tot, din această lipsă a hranei. Căci acolo ne vom hrăni din rodul pe care l-am rodit în viața aceasta din harul lui Dumnezeu și din sânguința noastră, desigur un har pe care ni-l va însuti Domnul. Am ajutat pe alții, vom fi ajutați; am văzut pe Dumnezeu în inima noastră curățită, Îl vom vedea nesfârșit mai mult atunci și ne vom hrăni din această priveriște. Altfel vom "muri de foame" dar vom fi conștienți de "moartea" aceasta. Vom suferi de un cumplit gol conștient în sufletul nostru și în jurul nostru.)

* * *

Pocăința este necontenita renunțare la nădejdea vreunei mângâieri trupești, gândul osândirii de sine și îngrijirea neîngrijată de sine, răbdarea de bunăvoie a necazurilor. Cel ce se pocăiește este pricinuitorul pedepselor sale. Pocăința este aspirarea puternică a pântecelui și lovirea sufletului printr-o simțire adâncă.

TEXTE DIN PATERIC

Păcatul este îmbibat ca o otravă în toată ființa omului, pocăința este deci o mișcare totală, existențială de curățire a întregii ființe omenești în toate gândurile și faptele ei.

Cel ce se osândește sincer pe sine, nu este osândit de Dumnezeu căci trezește mila Lui văzând durerea ce o are cel ce a păcătuit că L-a supărat pe El prin aceasta și dă dovadă că revine la iubirea față de El.

* * *

Când omul își aduce aminte de păcatele sale și se pedepsește pe sine, atunci și Dumnezeu are grijă de el ca să-l odihnească, pentru că Dumnezeu se bucură că și-a dat sieși certare pentru abaterea de la calea Lui. Căci acesta este semnul nepătimirii. Și pe cât de mult își silește sufletul său, pe atâta se înmulțește cinstirea lui din partea lui Dumnezeu.

Cel ce se pocăiește cu adevărat, toată ziua în care plânge, o socotește ca pierdută, chiar dacă a săvârșit alte lucruri bune în ea.

PĂRINTELE TEOFIL PĂRĂIANU

Ce înseamnă ascultarea de duhovnic?

Înseamnă să faci ce-ți spune el că ai de făcut. Dacă îți dă o îndrumare - să citești Paraclisul Maicii Domnului, de exemplu - tu trebuie s-o respecti, pentru că așa ți-a spus duhovnicul; dacă îți spune să mergi la biserică, te duci la biserică și când nu ți-ar plăcea ție să te duci, pentru că ești dator cu ascultarea față de duhovnic - deși-l trimite pe om la biserică nu-i un canon, căci așa și trebuie să faci, să meargă la biserică și fără îndrumarea ta.

Credeți că este folositor ca un părinte duhovnic să oprească pe cineva prin canon de la Sfânta împărtășanie pe o perioadă de timp mai lungă, un an sau mai mult?

Poate să-l oprească; depinde de așezarea omului. Eu la unii le spun că dacă așa trăiesc și pe mai departe, nici la moarte nu sunt vrednici să se împărtășească. Asta nu înseamnă că i-am dat un an; i-am dat poate toată viața dacă trăiește tot așa. Așadar, problema e condiționată. Eu, de 14 ani de când sunt duhovnic, mai mult de trei ani oprire de la Sfânta împărtășanie n-am dat niciodată, la nimeni. Dar am totuși o pretenție, pretenție reală: ca omul să ducă o viață care să-l recomande și pentru iertare și pentru Dumnezeu, în general. Dacă vine și rămâne în aceleași păcate pe care le-a făcut - nu mă gândesc la păcate pe care le facem toți; mă rog, mai zici câte o vorbă necugetată, apreciezi negativ o chestiune negativă etc, dar a nu posti pentru că nu vrei, a nu te duce la biserică pentru că nu-ți place ș.a.m.d. - cum să-l iert, de ce să-l iert? Ca sa

mai faci tot de-alca și după aceea să mai vină încă o dată să-l iert? Atunci înseamnă că cei mai favorizați sunt ăia care fac rele, dacă noi le iertăm întruna relele oamenilor pentru că așa trebuie, dacă omul vine să-l ierți. Așa nu se poate; omul trebuie să fie vrednic de iertare. Și, dacă e vrednic de iertare, îl ierți; dacă nu, nu-l ierți.

Ce puteți spune despre deasa împărtășire?

Eu sunt pentru deasa împărtășire. Adică oamenii care duc o viață care-i recomandă pentru Dumnezeu, nu există motive să fie reținuți de la a primi putere pentru o viață superioară. Dacă Domnul Hristos ne oferă această posibilitate, noi nu trebuie să ne gândim că e nevoie să treacă o vreme oarecare, iar că dacă nu trece vremea aceea, e prea des. Nu-i așa; toate liturgiile sunt "cu frică de

Dumnezeu, cu credință și cu dragoste să vă apropiați", adică cu chemare pentru Sfânta împărtășanie. Numai că lucrul acesta trebuie să fie hotărât de duhovnic. Să știți că eu nu pun niciodată piedici oamenilor care nu au piedici făcute de ei înșiși. Să luăm ca exemplu o chestiune care ar părea banală, deși nu-i banală: e cineva fumător. Eu pe fumători nu-i dezleg și nu le dau voie să se împărtășească, deși mi-au mai zis unii: "Părinte, dacă nu mă ierțați dvs., mă duc eu la altul și mă iartă". Mă rog, poate să o facă, dar să țină minte că eu nu l-am iertat. Nu că l-aș fi legat, poate să se ducă; pentru mine e un om indiferent ăla care nu vrea să se țină de mine. Dar dacă își vrea binele, să se țină de mine, și atunci poate să se împărtășească, după ce și-a împlinit această datorie, s-a lăsat de cutare păcat. S-a lăsat de păcat, stăm de vorbă; nu s-a lăsat, n-am ce vorbi cu el

decât tot asta: să-î mai spun o dată să se lase. In cazul acesta nu poate să se împărtășească pentru că nu vrea el, fiindcă eu îi spun clar: "Alege-ți tu: țigara sau Sfânta împărtășanie?" Nu-mi spune cu cuvântul, îmi spune cu fapta că-și alege țigara. Și gata, ce să mai vorbesc cu ei?! Ei, în cazul acesta nu se poate împărtăși nici rar. Iar ceilalți, care nu au piedici, pot să se împărtășească mai des. Vin unii în Postul Sfintei Marii, de exemplu, și-mi spune: "M-am spovedit alaltăieri la Catedrală în Sibiu, dar, părinte, am venit să mă spovedesc și la dumneavoastră". Le răspund: "Dar ai i ceva de spus de alaltăieri? Eu cred că n-ai ce spune". Apoi

scormone ci ceva pe-acolo, așa... - de fapt, oamenii ăștia care se spovedesc mai des nu sunt oameni care să-ți creeze probleme - și mă întrebă dacă pot să se împărtășească din nou, fiindcă unii preoți le zic să păstreze împărtășania pe care au primit-o. Atunci s-ar putea spune și despre preoți același lucru: "Și tu te-ai împărtășit ieri și astăzi liturghisești și te împărtășești și astăzi. Păi, de ce nu ții împărtășania de ieri?" Nu se pune problema așa, ci, dacă omul nu are piedici ca să se împărtășească, n-ai motive să-l oprești tu, să-i pui tu piedică. Dar totuși, până la urmă, tot de duhovnic depinde lucrul ăsta.

PAISIE AGHIORITUL

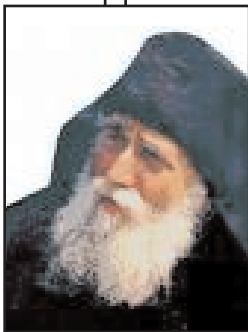
Nevoia de povățuitor duhovnicesc

Un binecredincios îl întreba pe

părintele Paisie Aghioritul:

"Părinte, un om care nu se spovedește, poate fi liniștit launtric?" Părintele îi răspunde: "Cum să fie liniștit? Ca să simtă cineva odihna trebuie să arunce molozul dinăuntru său. Asta se face prin mărturisire. Omul, deschizându-și inima sa duhovnicului și mărturisindu-și greșelile se smerește, și astfel deschide ușa cerului,

coboară din belșug harul lui Dumnezeu și se eliberează", "Unii imi spun: Părinte, fiindcă Sfinția Ta îți poți da seama ce trebuie să fac în problema aceasta, povățuiește-mă". "Deși mi-aș da seama eu ce trebuie să faci, îi spun, nu-ți vei da seama tu ce voi spune eu. De aceea mergi întâi și te spovedește și după aceea vino să discutăm, cum oare să înțelegi un om, atunci când se află în altă frecvență?", "Câți nu vin și cer să îi ajut în vre-o problemă. Îi întreb: Mergi la Bise -

rică?, -nu – îmi răspund , te-ai spovedit vre-odată -nu-. Dar cum așa? Trebuie să te pocăiești de greșalele tale, să te spovedești, să mergi la biserică, să te împărtășești atunci când ai binecuvântare de la duhovnicul tău, iar eu voi face rugăciune să te faci bine. Uiți că există și altă viață și trebuie să ne pregătim pentru ea? Îmi spune: - Ascultă Părinte, cele ce le spui despre biserici, altă viață, etc., pe mine nu mă preocupă. Astea sunt basme. Am mers la vrăjitori, la medium și nu au putut să mă facă bine. Am aflat că tu mă poți face bine. Hai, acum descurcă-te... -"

"Într-o zi săpam în grădină, ca să plantez niște roșii. În acel timp vine cineva și imi spune: -Ce faci părinte?- , Ce să fac?- îi spun, îmi spovedesc grădina. -Bine, Părinte, dar și grădina are trebuință de spovedanie? - .Desigur că are. Am observat că atunci când o spovedesc, adică scot afara pietrele, pirul, spinii etc., atunci face legume alese, iar altfel roșiile se fac palide și slabe "

MONOLOGUL LUI DUMNEZEU

" M-am uitat la tine când te-ai trezit de dimineața. Așteptam să-Mi spui două, trei cuvinte, mulțumindu-Mi pentru cele ce ți s-au întâmplat, cerându-Mi părerea pentru cele ce urma să le faci astăzi. Am observat că erai mult prea preocupat ca să-ți cauți haine potrivite pentru a merge la serviciu. Speram să găsești câteva clipe ca să-Mi spui: Bună dimineața!

Dar erai mult prea ocupat. Pentru a vedea că-ți sunt alături, am aprins pentru tine cerul cu culori și cânt de păsărele. Păcat că nu ai observat nici atunci prezența Mea. Te-am privit plecând grăbit spre serviciu și iar am așteptat. Presupun că fiind atât de ocupat, nu ai avut timp nici acum să-Mi spui două vorbe.

Când te întorceai de la muncă, ți-am văzut oboseala și stresul și ți-am trimis o ploaie mărunță care să-ți alunge stresul acumulat. Am crezut că făcându-ți această plăcere îți vei aduce aminte de Mine.

În schimb, supărat, M-ai injurat. Doream atât de mult să-Mi vorbești. Oricum ziua era, încă, lungă. Ai pornit televizorul și în timp ce urmăreai programul preferat, Eu am așteptat. Ai cinat apoi cu ai tăi și tot nu ți-ai adus aminte de Mine.

Văzându-te atât de obosit, am înțeles tăcerea ta și am stins splendoarea cerului ca să te poți odihni, dar nu te-am lasat în bezna... Am lăsat veghetori pentru tine o mulțime de stele. Era așa de frumos, păcat că n-ai observat... Dar nu contează!

Poate chiar nu ți-ai dat seama că Eu sunt aici pentru tine.

Am mai multă rabdare decât poți să-ți imaginezi tu vreodată. Vreau să ți-o arăt, pentru ca și tu, la rândul tău, să o arăți celor din jurul tău. Te iubesc atât de mult încât te voi răbda. Acum ești pe punctul de a te trezi din nou.

Nu-Mi ramâne decât să te iubesc și să sper că măcar azi Îmi vei acorda puțin timp din timpul tău.

Îți urez o zi bună!

Al tău Tată, Dumnezeu.“

CELE DOUĂ VÂSLE

Demult, trăia un bătrân, om cu frica lui Dumnezeu, ce-și câștiga traiul trecând călătorii cu barca sa de pe un mal pe celălalt al unui râu.

Într-o zi, moșul tocmai trecea cu barca pe un tână. Deodată acesta observă că pe fiecare vâslă este ceva scris și întrebă:

-Moșule, de ce ai scris pe o vâslă „credință” și pe cealaltă „fapte bune”?

-Păi, fiindcă acestea două mă conduc în viață, răspunse bătrânul.

- Da' eu nu cred că omul are nevoie de amândouă, spuse cu îndrăzneală tânărul. Este de ajuns doar una după care să-ți călăuzești viața. Dacă faci fapte bune, ești de folos celorlalți, dacă ai credință, îți ești ție însuși de folos, nu?

Bătrânul nu a spus nimic, dar a început să vâslească cu o singură vâslă. Barca nu a mai avansat nici un pic, învârtindu-se în loc în mijlocul apei. În felul acesta a înțeles tânărul ce a vrut să spună omul. Că cel cu suflet curat, adică luminat de credință, va avea și o viață curată, adică încărcată de roadele bunătății și milei creștinești.

CRIZA ACTUALĂ ȘI IMPLICAȚIILE EI

Anglia, după 18 ani de prosperitate continuă, a scăzut nivelul producției și al veniturilor, în anul 2008. Germania, după reunificare, este primul an (2008), de scădere a producției naționale. S.U.A. are manifestări acute ale crizei și a luat deja hotărârea inspirată de noul președinte de a aloca peste 700 miliarde de dolari în sprijinul economiei și societății americane.

Țările din Estul Europei încă nu au programe de sprijin a domeniilor afectate de criză, fiind folosit doar bugetul guvernamental ca pârgie de acțiune.

Starea de criză are implicații profunde în viața economico-socială : în resurse devenite costisitoare; în gradul de ocupare prin falimentarea multor organizații economice; în modalități de alocare pentru consum și dezvoltare; în gândirea oamenilor, care nu concep o viață mai austeră ca fapt de conștiință și apropiere de Dumnezeu, în abordarea

vieții individuale și de familie, care constituie temelia vieții sociale în diferite comunități.

Rezultă că este necesară o schimbare profundă și reală în raporturile noastre cu Dumnezeu, cu natura și cu oamenii. Să nu așteptăm un semnal de start; ci să începem cu propria noastră ființă.

Să ne smerim față de Dumnezeu și de aproapele, nu să ne acordăm merite și retribuții sfidătoare, fie că suntem judecători, procurori, oameni de afaceri, din administrația publică sau polițiști s.a.

Abuzurile și corupția alcătuiesc partea vizibilă a “înălțării” clasei politice și sfidării normelor etice și religioase.

Bunul Dumnezeu nu cred că v-a lăsa propria Creație să se distrugă, iar noi, oamenii, să nu accelerăm dezastrele, ci să dorim și să acționăm pentru reînnoirea noastră și a celorlalți. **Și aceasta prin apropierea de Domnul IISUS HRISTOS !**

Prof. univ. dr. Gheorghe Macovei

MIEREA ȘI SCORȚIȘOARA ȘI ARTRITA

Amestecați o parte de miere în două părți apă călduță și apoi adăugați o linguriță de scorțișoara pudră. Faceți o pastă și masați-o ușor în partea de corp care vă doare. Durerea cedează în interval de 15 minute, în cele mai multe cazuri. Pacienții cu artrită își pot administra zilnic câte o cană de apă fierbinte cu două linguri de miere și o linguriță de scorțișoară pudră. Dacă remedii se administrează cu regularitate, chiar și artrita cronică poate fi vindecată. Într-un studiu recent efectuat de Universitatea din Copenhaga, s-a constatat că atunci când doctorii le-au administrat pacienților o combinație de o lingură de miere cu o jumătate de linguriță de scorțișoară pudră înainte de micul dejun, timp de o săptămână, din 200 de pacienți tratați, 73 de pacienți au scăpat complet de dureri în interval de o lună.

A apărut cartea

OMUL FRUMOS
de
DAN PURIC

Lumea de azi este într-un proces

continuu de urâțire. În noul imperiu al urâtului, frumosul este doar o amintire care abia mai pâlpâie sub marșul triumfal al unei lumi schilodite aflată în plină ofensivă. Omul frumos este ultimul strigăt de salvare, este ultima redută a umanității în lupta cu oceanul de neomenesc ce vine. Omul frumos este ultimul suspin Hristic pentru o lume aflată în cădere definitivă". Dan Puric

„După atât amar de bășcălie și deznădejde, de autoflagelare, a sosit ceasul să spună cineva, pătrunzător și adecvat, că nu este chiar o nenorocire să fii român. Dimpotrivă. Dan Puric are o alcătuire orfica - aceasta fiind opusul retoricii. Flautul său fermecat vine din adâncurile nației

și are afinități organice cu interogațiile pe care și le-au pus în același sens intelectualii interbelici. Numai că nu folosește semnul întrebării în inter-

vențiile sale publice. Spre deosebire de intelectualii nostri, Dan Puric aduce cu sine afirmația, lăsând dubiile și aporiile pe seama belferilor. Leagă nația de Dumnezeu cât se poate de strâns și nu vede în români indivizi, ci persoane (...). Dan Puric n-a apărut întâmplător acum. Cu o vorbă a lui Iorga: vremea l-a scos în cale." (Dan Ciachir)

Mulțumim celor care au colaborat la apariția revistei noastre parohiale :
Aurelia Gustă, Emil Stoleriu, Raluca-Petronela Căuleț,
Oana Terinte, Mihai Hrib, Sânziana Stoleriu
Așteptăm să ne trimiteți materiale spre publicare pe adresa:
revista@admd.info.

Vă invităm să vizitați pagina de internet a Parohiei noastre la
adresa : <http://admd.info>